

VALERIE

Martina Mouseová

Martina Mouseová

VALERIE

Román Valerie je volným pokračováním první knihy Martiny Mouseové s názvem Tamara.

Děj i postavy tohoto příběhu, s výjimkou všeobecně známých událostí a osobností, jsou smyšlené.

PROLOG

20. 1. 1904

Nový učitel francouzštiny. Naprostý opak předchozího.

23. 1. 1904

Učitel francouzštiny pochválil moji výslovnost a vyjádřil se, že mám talent ke studiu jazyků. Pochvaly opakoval před rodiči. Vyvolaly u nich převeliký údiv.

9. 2. 1904

Jmenuje se Julien. Je mladý a krásný. Světlé vlnité vlasy, hnědé oči, krásná ústa, štíhlá postava.

18. 2. 1904

Julien je velice vzdělaný. Zná vše z literatury, historie i umění. Moje znalosti jsou slabé. Musím hodně studovat.

12. 6. 1904

Jsem hluboce zamilovaná do Julienu Lemaître.

28. 7. 1904

Julien můj cit opětuje. Nikdy v životě jsem nebyla tak šťastná.

26. 9. 1904

Dnes v noci jsem navštívila Julienu v jeho pokoji. Naše láska byla naplněna.

6. 11. 1904

Rodiče vědí o mých návštěvách v Julienově pokoji.

7. 11. 1904

Julien byl propuštěn a deportován za hranice.

15. 12. 1904

Čekám dítě. Matka to ví.

29. 12. 1904

Mám odjet ke vzdáleným příbuzným na Ural. Tam mám porodit, dítě tam má zůstat na výchovu. Já mám jít do kláštera. Na doživotí!

1. 2. 1905

Volím smrt. Bude to lepší pro mě i pro dítě.

(1)

VALERIE

Valerie Michailovna Kirovová druhorozená dcera knížete Kirova se dívala na poslední slova, která zapsala do svého deníku. Ta strašná slova byla míněna zcela vážně a Valerie je do deníku napsala záměrně. Chtěla, aby bylo jasné, že to, co se během následujících hodin stane, udělala sama a vědomě. Nechtěla, aby nastalo zbytečné vyšetřování. Nechtěla, aby se složitě zjišťovalo, co se vlastně stalo. Nechtěla, aby se hledal vrah. Protože vrah v tomto případě existovat nebude.

Valerie si znovu přečetla poslední řádky. Bylo to úplně jasné. Jasně vysvětlení toho, co plánuje. Jedna věc jí ale vadila. Jako první najde deník služebná. Ta číst neumí. A protože Valeriini rodiče ani bratr nebudou doma, donese deník majordomovi. Ten si přečte nejen poslední slova, ale celý příběh její nešťastné lásky. A pak to budou vědět úplně všichni! O jejím neštěstí a hanbě si budou šeptat služebné, kuchařky, kočí, čeledíni, zahradníci i strážní. Rychlostí blesku se ta zpráva roznese do vesnic, které k otcovu panství patří. Pak dál a dál. Během několika dní to budou vědět všichni rodinní příbuzní a známí.

Valerie si představila, jak budou vzdychat, jak si budou říkat, jaké je to hrozné neštěstí. Ale ve skrytu duše si každý z nich pomyslí, že se to dalo čekat, protože Valerie Kirovová byla taková zvláštní. A to její chování! Spustit se s učitelem francouzštiny! To slušně vychovaná dívka z dobré rodiny nikdy neudělá!

„Tak to tedy ne! Takovou radost jim neudělám!“ rozhodla se a stránku s posledními zápisky z deníku vytrhla.

Vstala od stolu, přešla k roztopenému krbu a list papíru hodila do ohně. Zamyšleně pozorovala, jak plamen bleskově zničil její kompromitující zpověď. Pak se znovu posadila a začala psát, tentokrát kódovaně. Použila kód, který rozluští jen její bratr. Ten kód vymysleli jako děti. Podle systému, který znali jen oni dva, nahrazovali písmena číslicemi. Její bratr Alexej bude muset záznamy rodičům rozkódovat a oni se už postarají o to, aby jejich nehodná dcera neuvrhla váženou rodinu knížete Kirova do skandálních pomluv.

„Moje drahá matka už vymyslí způsob, jak tu ‚nešťastnou záležitost‘ vysvětlit a hlavně ututlat ku prospěchu rodiny,“ pomyslela si Valerie ironicky.

Její vztah s matkou nikdy nebyl láskyplným vztahem matky a jediné dcery. Valeriina matka milovala jen svého prvorozeného syna. Dcera byla tak trochu navíc. A otec, kníže Kirov, existenci své dcery v podstatě ani nevnímal. Teprve její nedávný neodpuštělný prohřešek ho přinutil k tomu, aby se nad svým druhým dítětem krátkodobě zamyslel. To zamyšlení ale bylo jen velice letmé, protože jeho manželka dokázala rychle vymyslet brilantní řešení té strašné situace. Situace, která by pro rodinu Kirovových byla více než ostudná. Kníže Kirov tedy mohl na existenci své dcery opět zapomenout a věnovat se důležitějším činnostem, což především byly vědecké disputace s kolegy z Akademie věd. Také se věnoval svému synovi, který byl nesrovnatelně nadějnějším potomkem než dcera, která ostatně přišla na tento svět jen nějakým nedopatřením.

Valeriiin starší bratr Alexej Borisovič Kirov byl matčíným miláčkem, otcovým oblíbencem a hlavně právoplatným pokračovatelem jejich knížecího rodu. Také to byl excelentní student lékařských věd, vyhledávaný společník a milý člověk. Pro Valerii to byl jediný člověk na světě, kterého milovala a který miloval ji. Tedy jen do té doby, dokud nepoznala Julienu.

Valerie si byla jistá, že její bratříček ji bude jako jediný oplakávat, jako jediný bude z jejího odchodu nešťastný. Doufala, že jeho lítost nebude trvat dlouho, že brzy pochopí.

Valerie dokončila kódování záznamů v deníku. Nechala deník otevřený na poslední stránce a položila ho doprostřed stolu.

„Tady ho prostě nemohou přehlédnout,“ pomyslela si.

Pomaloučku přešla k oknu. Začínalo se smrákat. Ten správný okamžik právě nastal. Dnes byla v domě jen ona a služebnictvo. Její rodiče a bratr ráno odjeli do Moskvy na carský ples a vrátí se až zítra k večeru. Na tento den čekala už dva měsíce a dobře věděla, že další příležitost mít nebude. Svůj plán musí provést dnes!

Valerie zazvonila na svoji služebnou. Ninočka, která vždy přiběhla okamžitě po zazvonění, dnes přišla až po dlouhých pěti minutách.

„Je vidět, že matka není doma,“ ušklíbla se Valerie, „služebnictvo si užívá klidu. A to se mi právě hodí. Nikdo nebude ve střehu.“

„Půjdu si lehnout a večeret nebudu,“ oznámila služebné úsečně a snažila se tvářit co nejvíc zachmuřeně, aby na ní služebná nepoznala její rozjitření.

Ninočka rychle rozestlala postel. Valerie si sedla k zrcadlu. Služebná jí začala vytažovat sponky ze složitého účesu. Pak její husté tmavě rezavé vlasy rozčesala a zapletla do dvou silných copů.

„Slečno, vy snad máte horkost! Tváře máte úplně červené!“ neušlo Ninočce, jak je Valerie rozpálená.

„Asi jsem trochu nachlazená,“ snažila se Valerie o co nejjednodušší vysvětlení, „přines mi lipový čaj s medem. Do rána to bude v pořádku.“

Ninočka odspěchala pro univerzální lék. Valerie se rychle převlékla a ulehla do postele.

Když Ninočka čaj přinesla, Valerie jí nakázala, aby pořádně přiložila do krbu a aby ji už dnes nerušila.

Služebná přiložila podle příkazu, popřála své paní dobrou noc a s předtuchou volného večera se rychle rozloučila.

„Abych nezapomněla,“ oslovila Valerie služebnou, když už brala za kliku, „támhle za závěsem je pár lahví vodky. Posílá vám je pan Alexej, abyste si také trochu užili carský ples.“

Ninočka odhrnula závěs, který zakrýval roh vedle dveří, a vyjekla překvapením. Stálo tam pět litrových lahví vodky.

„Mladý pán je velice laskavý, moc děkujeme,“ koktala Ninočka překvapeně.

„A vyřid' kuchařce, ať dá na rožeň tu husu, která měla být zítra k obědu. Já obědvat nebudu, nemám chuť. Tak ať máte k té vodce něco k zakousnutí. A ráno si přispím, vzbud' mě nejdříve v deset hodin,“ dodala Valerie další příkazy, o kterých věděla, že je služebná splní s největší radostí.

„Moc děkujeme, milostivá slečno!“ radovala se Ninočka z nečekané hostiny.

„Ale to ti povídám!“ pokračovala Valerie zvýšeným hlasem, „řekněte všem! Ne, že si to sníte a vypijete v kuchyni sami! I pan Alexej nakazoval, že je to pro všechny. Pošli Ivanušku pro čeledíny, kočí, zahradníky i strážné. Tak to mladý pán přikázal!“

„Ano, milostivá slečno, zavoláme všechny,“ dušovala se Ninočka, obratně popadla lahve, popřála dobrou noc a už spěchala oznámit tu skvělou zprávu.

Valerie nehnutě ležela v posteli a poslouchala, dokud na chodbě neutichly kroky. Pak potichu vstala z postele, přešla k oknu a za závěsem pozorovala, jak kuchařčin synek Ivanuška obíhá stáje, čeledník, domek zahradníka a příbytek strážných. Za chvíli už všichni sloužící spěchali směrem k domu. Valerie je pečlivě počítala. Musela si být jistá, že v kuchyni budou opravdu všichni. Musela si být jistá, že bude mít volnou cestu. Na provedení svého plánu potřebovala dost času. Těch pět lahví vodky vůbec nebylo darem mladého pána, ty Valerie svému bratrovi sebrala z jeho tajné skrýše. Věděla, že vodka bude na sloužící působit jako magnet, že budou v kuchyni, dokud ji nevypijí do poslední kapky. Ale pět litrů bylo jako nic, to by měli vypíté během hodiny. Valerie potřebovala víc času, proto na sloužící připravila další past. A právě pečená husa pro ně byla dalším neodolatelným magnetem. Valerie dobře věděla, že si všichni v kuchyni počkají, dokud ta úžasná lahůdka nebude hotová. A ten čas by už mohl pro uskutečnění jejího dnešního náročného plánu stačit.

Slyšela, jak to v kuchyni začíná hlaholit. Bylo jasné, že její chvíle nastala.

Nejdřív urovnala postel tak, aby se zdálo, že v ní někdo leží.

„Vypadá to dobře!“ musela pochválit své dílo.

Z nočního stolku vzala malou petrolejovou lampu a její knot stáhla tak, že lampička vydávala minimální světlo. Potichouнку přešla ke dveřím, pomalinku je otevřela na několik centimetrů, přitiskla oko ke vzniklé škvíře a mžourala ven. Nikdo nikde! Její pokoj byl až na konci chodby, takže si mohla být úplně jistá, že tam skutečně nikdo není. Zlehka přeběhla ke dveřím bratrova pokoje. Už brala za kliku, ale zarazila se. Udělala několik kroků k vedlejším dveřím. Opatrně je otevřela, vklouzla dovnitř a zavřela za sebou. Nosem slastně natáhla vůni, kterou milovala. Byla v obrazárně. V místnosti, ve které byly rozvěšené portréty snad všech knížat Kirovových. Valerii ale zajímal jen obraz, který visel na nejčestnějším místě. Obraz knížete Michaila Michailoviče Kirova, zakladatele rodu, generála a pobočníka samotného cara Petra Velikého.

Valerie pomalu přišla k obrazu.

„Pane,“ oslovila stovky let mrtvého předka, „dnes v noci odejdu z domova. Myslím, že se již nikdy nevidíme.“

Valerii přepadl nával lítosti a do očí jí vstoupily slzy.

Generál Kirov byl jejím přítelem a společníkem už od raného dětství. V nejasných záblescích vzpomínek z doby, kdy jí byly přibližně dva roky, vidí generála, jak stojí poblíž maličké Valerie, která si hraje ve svém pokoji, houpe se na zahradní houpačce nebo běhá po domě se svým psíkem. Ze vzpomínek, které by raději

z paměti vymazala, jí vyplývá, že tehdy generála vedle sebe skutečně viděla a že jeho přítomnost považovala za normální. Také dobře věděla, kdy to skončilo. Když jí byly asi tři roky, zeptala se svého bratra, jestli generála také vidí. Její tehdy už čtrnáctiletý bratr se na ni podíval tak udiveným a vyděšeným pohledem, že jí bylo jasné to, že bratr generála nevidí, že se zjevuje jen jí. Už tenkrát chápala, že je zvláštní potkávat postavu z obrazu, a už se o tom vícekrát nezmínila. Tím dnem však generálovy návštěvy skončily, už nikdy ho ve své blízkosti nespatriila. Co ale zůstalo, byly zkoumavé dotazy a pohledy jejího starostlivého bratříčka. A ona mu mohla po pravdě odpovídat, že generála vidí jen na obraze. Malá Valerie si na generálovu přítomnost tak zvykla, že jí chyběla a začala si chodit hrát do obrazárny k jeho podobizně. Pak bylo všechno jako dřív. Ze společníka jejich dětských her se stal jejím přítelem a důvěrníkem. Právě generál jako první věděl o její lásce k Julienovi i o trápení, které následovalo.

„Generále, nevím, jak byste na moje provinění hleděl vy. Vím, že jste byl osvíceným člověkem a že jste, stejně jako car Petr, miloval vše francouzské. Proto by pro vás možná byl nemajetný ale šarmantní a vzdělaný učitel francouzštiny přijatelným ženichem vaší dcery.“

Valerie se zamyslela a pak trpce pokračovala: „Moji rodiče na to bohužel takto nenahlízejí. Raději zavrhnou svoji jedinou dceru i první vnouče, jen aby uchránili prestiž rodiny!“

Valeriin smutek se změnil v prudký vztek.

„Dobrá tedy, jak je libo!“ syčela zlostně, „nehodná dcera a nechtěné vnouče jim nebudou kazit rodinné jméno. Dokonce zvolím řešení,

které pro ně bude ještě přijatelnější než to, které vymyslela moje drahá matka. Já v žádném případě nemíním strávit život v klášteře a své dítě nenechám vyrůstat jako sirotka bez lásky!“

Valerie se pomalu uklidňovala. Přistoupila k obrazu blíž a prstem z rámu zlehka otírala nepatrnou vrstvičku prachu.

„Pane, budete mi scházet! Stůjte při mně, prosím, a ochraňujte mě. Ochraňujte také moje děti a děti mých dětí až do konce věků. K tomu vás zapřísahám!“ dokončila svůj zvláštní a neplánovaný proslov seskrápnutým hlasem.

S generálem se přišla jen rozloučit. To, že bude ochraňovat ji, považovala za samozřejmost. Ale to, že si vyžádala jeho ochranu pro další generace, překvapilo i ji samotnou. Co ale bylo jednou vyřčeno, platilo. I ji překvapilo, jak bez zaváhání myslela na své děti. Podvědomě si pohladila místo, kde tento nový život rosl.

„Jaká to změna!“ usklíbla se sama sobě, „z unuděné a flegmatické Valerie je rázem ochránitelka rodu!“

Naposledy se zadívala na obraz generála, pak se s velkým přemáháním otočila a odcházela.

Udělala jen tři kroky a zarazila se. Stála před krásně zdobenou skříní, ve které byl za důkladnou mříží ukryt rodinný poklad. Bylo to jedno ze vzácných a nesmírně drahých velikonočních vajíček vyrobených světoznámou klenotnickou dílnou zlatníka Fabergé. Dílnou, která tyto nevšední klenoty tvořila pro carský dvůr. Právě spojení s carským dvorem neskutečně zvyšovalo jejich cenu i prestiž. A knížeti Kirovovi se podařilo jedno z těch cenných vajíček od Fabergého koupit!

Valerie si přesně pamatuje na den, kdy otec ten poklad přinesl domů. Pamatuje si, jak její matka dojetím plakala. Pamatuje si, jak byl její otec na ten kup pyšný. Pamatuje si, jak byl její bratr překvapený, když se dozvěděl, jak obrovskou částku za ten nesmysl otec zaplatil. Pamatuje si první myšlenku, která jí proletěla hlavou.

„Bud' se jedná o nepovedený kus, nebo se carovi nelíbilo,“ ušklíbla se tenkrát zlomyslně.

Na následující období raději nevzpomíná. Návštěva následovala návštěvu. Matka i otec se museli svým novým pokladem pochlubit všem příbuzným, známým, sousedům, přátelům i nepřátelům. Pro Valerii byla účast při všech návštěvách povinná. Ona návštěvy nikdy neměla ráda, ale tyto doslova nesnášela. Nesnášela matčino nenápadné naparování. Nesnášela obdivné řeči, které návštěvníci vedli, a přitom se dusili závistí. Tak se stalo, že za krátkou dobu začala to překrásné a neskutečně drahé vejce nenávidět.

Teď na to proklaté vejce hleděla s přimhouřenýma očima a hlavou jí běžely vzpomínky na matku, která se s předstíranou skromností a jakoby náhodou každé návštěvě o jejich novém rodinném pokladu zmínila. Viděla otce, který se v těch chvílích dmul pýchou, protože jen on si mohl dovolit koupit tak drahou věc. Valerie si ale zároveň vybavila, jak zlostný až nenávistný pohled matka měla ve chvíli, kdy své jediné dceři sdělovala, jak se jí a jejího nechtěného dítěte zbaví. A otec se v ten zásadní moment tvářil, jako by se ho tato scéna vůbec netýkala.

Valerie pocítila nával zlosti. Jak rozdílný vztah mají její rodiče k ní a k tomuto bezduchému předmětu! Nejraději by rozbila skříň, vzala to nenáviděné vejce a rozšlapala ho na kousky.

„Ne!“ nakázala si přísně, „nic se rozbíjet nebude! Ale přece jenom si trochu pohrajeme,“ ušklíbla se nehezky směrem k vejci, které zatím spokojeně sídlilo v pevné dubové skříni chráněné nepřekonatelnou mříží a třemi zámky. Zámky, které nechal otec vyrobit u tří kovářů bydlících na různých místech Ruska. A klíče od těchto zámků nosil kníže Kirov stále u sebe. To ale pro Valerii nebyl problém. Ona se totiž v dětství od jednoho starého sloužícího naučila odemykat zámky sponkou do vlasů. Pak tuto svoji netypickou dovednost cvičila a zdokonalovala, takže nyní dokázala odemknout snad každý zámek.

Teď si Valerie s pohrdavým úsměvem vytáhla z vlasů kovovou sponku.

„Tak a nyní se ukáže, kdo je lepší. Jestli já, nebo otcovi kováři,“ pomyslela si nadneseně, protože výsledkem si mohla být téměř jistá.

Zkusila horní zámek. Po chvíli se ozvalo tiché cvaknutí a zámek byl zdo laný. A stejně snadno odemkla i druhý a třetí.

„Kníže,“ oslovila výsměšně svého nepřítomného otce, „svůj poklad byste si měl lépe zabezpečit. Vaše zámky asi za moc nestály, když je odemkla i ta ničemná osoba, která je nějakým nedopatřením vaší dcerou.“

Valerie otevřela nádherně zdobenou ale zároveň velice důkladnou mříž, která klenot ochraňovala, a pomalu vzala vejce do ruky. Uvědomila si, že ona nikdy neměla možnost prohlédnout si rodinný poklad, natož se ho dotknout. Když teď tu krásnou věc prohlížela,

musela uznat, že je to skutečně skvost. Jasně vínové vejce bylo zdobené jemnoučkou zlatou sítkou s malými kvítky. Na špičce vajíčka byla připevněná zlatá slepička. Jako všechna Fabergého vejce se i toto dalo otevřít. Vajíčko bylo zevnitř vykládané perletí a ukryvalo miniaturní zlatou sošku kohoutka.

Valerie na vajíčko upřeně hleděla a hlavou jí běžely možnosti, jak by se mohla svým rodičům prostřednictvím této pro ně tak cenné věci pomstít. Možnost, že by vejce z domu odnesla, zavrhla hned.

„Ne! Tak drahá věc musí zůstat v majetku rodiny. Už kvůli Alexeškovi!“ rozhodla se.

Její milovaný bratříček Alexej bude dědicem rodinného majetku a i tohoto pokladu.

„Alexeška si tuto vzácnost zaslouží. Tomu ji brát nebudu. Ale své rodiče trochu potrápím. Bude stačit, když vejce dobře schovám.“

Valerie se rozhlédla po místnosti a její pohled padl na vysokou vázu stojící hned vedle dveří.

„To bude to pravé místo,“ zašeptala si pomstychtivě, „tam určitě nebudou hned hledat.“

Zastrčila vejce do vázy, zavřela mříž na skříni a zamkla zámky, aby nebylo hned patrné, že se tam něco stalo. Naposledy se otočila k obrazu generála a zašeptala: „Myslím, že tady budete mít živo, příteli. Hlavně mě neprozrad'te!“

Valerie odcházela z místnosti a s potěšením si představovala, jak budou rodiče zděšení a jak se bude bratříček bavit. Věděla, že Alexešku hned napadne, kdo mohl ty tři zámky odemknout. On jako jediný o Valeriině zvláštní dovednosti věděl. Také věděl, jak

Fabergého vejce nenávidí. Alexeškovi bude jasné, kdo je tím tajemným fantomem, který dokáže ukrást poklad ze zamčené skříně.

Valerie se pousmála: „Alexeška mě neprozradí.“

Vyšla na temnou chodbu a podle hluku, který sem doléhal z kuchyně, bylo jasné, že zábava již hodně postoupila.

„Musím si pospíšet!“ hrklo v ní, „v obrazárně jsem ztratila spoustu času!“

Potichouнку přešla ke dveřím bratrova pokoje a vklouzla dovnitř. Při slabém světle petrolejky si začala vybírat to, co potřebovala. Ze šatní skříně košili, kalhoty, sako, kožešinovou čepici, rukavice, velký cestovní vak a hlavně dlouhý kožich. Ze zásuvky si vzala bratrovy doklady a všechny peníze, které tam měl. Přibrala placatci vodky, kterou vozil na hony, a po krátkém zaváhání také revolver. Nakonec ze zásuvky opatrně vyndala další velice důležitou věc. Byl to nalepovací plnovous, který si její bratr nechal vyrobit jako součást karnevalové masky námořního kapitána.

Na místo, odkud Alexeškovi vzala peníze, položila malého dřevěného koníka. Byl to dárek od něj. Hračka, kterou své malé sestřičce vlastnoručně vyrobil.

„Na památku, bratříčku můj milovaný,“ zašeptala a do očí jí vstoupily slzy, „nevzpomínej na mě ve zlém.“

Valerie se musela hodně přemáhat, aby se nerozplakala.

„Ne!“ okřikla sama sebe, „plakat nebudu! Teď ještě ne! Ta chvíle možná přijde, ale teď nemám k pláči důvod!“

Rychle posbírala oblečení i další věci a u dveří ještě přibrala vysoké teplé boty. Všechno potichu odnesla do svého pokoje. Tam si sedla

před zrcadlo, vzala nůžky a odstříhla si své silné dlouhé copy těsně pod ušima. Rázem měla mužský účes. Její vlnité vlasy zakryly to, jak křivě je zastříhla. Odstřižené copy zabalila do plátěného ubrousku a hodila do cestovního vaku. Pak do vaku naskládala jedny svoje pěkné šaty, punčochy a další nezbytnosti. Přidala také kabátek, klobouk a boty. Po krátkém zaváhání do vaku dala i výrazný květovaný šál a kožešínové rukavice.

Pak se rychle převlékla do bratrových šatů. Její bratr byl drobné postavy, zato Valerie byla na dívku poměrně velká a mohutná. Proto jí bratrovo oblečení padlo, jako by bylo šité pro ni.

Kriticky se na sebe zadívala do zrcadla. Postava ušla, klidně by se mohla vydávat za mladého muže. Ale obličej by jí hned prozradil.

„Tak a teď přijde to nejdůležitější,“ zašeptala napjatě a vzala do ruky nalepovací plnovous.

Alexeška měl stejnou barvu vlasů jako ona, proto teď mohla jeho plnovous použít. Napjatě a velice opatrně si ten důležitý doplněk přilepila na obličej. Když si tento bod plánu promýšlela, tak se obávala, aby jí plnovous pořádně držel. Teď se jí ulevilo. Plnovous se podařilo nalepit perfektně.

„Skvělé!“ šeptala si s radostí, když se prohlížela v zrcadle.

A skutečně vypadla dokonale. Pánské oblečení posílilo mohutnost její postavy a vlasy zastřižené do mužského účesu a hlavně výrazný rezavý plnovous dokázaly zakrýt jemnost její tváře.

„Dobrý den,“ pozdravila svůj odraz a snažila se mluvit co nejhlubším hlasem.

Dopadlo to katastrofálně. Ke statnému mladému muži tenounký nejistý hlásek vůbec nepatřil.

„Dobrý den!“ zkusila to hlasitěji a rázněji.

Nebylo to dobré!

„Asi budu muset pořád mlčet,“ pomyslela si a přestala se momentálně nedůležitou otázkou hlasu zabývat.

Do vnitřní kapsy saka si uložila doklady a peníze. Oblékla si bratrovy vysoké boty, kožich a kožešinovou čepici. Do kapes kožichu zastrčila revolver a placatící vodky. Zkontrolovala obsah cestovního vaku a naposledy se rozhlédla po pokoji. Vše bylo v pořádku. Zhasla petrolejku, zhluboka se nadechla a na moment zavřela oči.

„Ať se mi to vydaří!“ zašeptala napjatě.

Počkala, dokud si její oči nezvykly na tmou, a pak potichu otevřela dveře pokoje. Zaposlouchala se do bujarého hlaholu, který se ozýval z kuchyně.

„Je tam pěkně veselo,“ pomyslela si spokojeně, „vodka už bude z poloviny vypitá a husa na rožni začíná vonět,“ odhadovala, jak to teď může v kuchyni vypadat, „pro mě nastala ta nejlepší chvíle!“

Opatrně se vydala k bočnímu vchodu, který vedl na zahradu. Cesta rozlehlým panským domem pro ni byla nejrizikovější. I když všichni sloužící teď měli být v kuchyni, každým okamžikem mohla někoho z nich potkat. Pravou ruku si strčila do kapsy kožichu a prsty se lehce dotýkala chladného kovu revolveru. Přesně nevěděla, co by udělala, kdyby teď někoho potkala. Určitě by ho nezastřelila, tak daleko by nezašla. Revolver by použila jen k tomu, aby mu pohrozila.

A chytrý sloužící by určitě rychle pochopil, že je lepší neplést se do věcí panstva a že vlastně nikoho neviděl.

Obezřetně procházela chodbami a ta cesta jí připadala nekonečná. Nikoho ze sloužících tam naštěstí nepotkala. Past, kterou na ně připravila, je zaručeně udržela v kuchyni.